

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

П'ятниця, 9 травня 1986 року

№ 56 (3719).

Ціна 2 коп.

9 ТРАВНЯ

ДО ПОДВИГУ, ДО СЛАВИ

Йшли радянські воїни-визволителі, наближаючи травень 1945-го — День Перемоги. В ході завершальної берлінської операції наші війська повністю розгромили 70 піхотних, 12 танкових, 11 моторизованих дивізій. Німецька воєнна машина була розтрощена. 18 травня в передмісті Берліна Карлсхорсті був підписаний акт про капітуляцію Німеччини.

Масовий героїзм проявили радянські воїни, відстоюючи свободу і незалежність своєї Батьківщини. За мужність і героїзм, проявлені в боях з німецько-фашистськими загарбниками, 11 603 воїни були удостоєні звання Героя Радянського Союзу, 104 з них удостоїлись його двічі, а льотчики І. М. Кожедуб та О. І. Покришкін — тричі. Орденами і медалями було нагороджено більше 7 мільйонів чоловік.

41 рік уже минув з тих пір, як стихли гармати. В буйні молодих садів красується оновлена радянська земля, скроплена кров'ю вірних синів Вітчизни. Там,

де воїн-визволитель зробив свій крок у безсмертя, проявивши вікопомний подвиг, стоять обеліски. Йдуть сюди сьогодні колишні фронтовики — щоб пом'янути своїх бойових побратимів; йдуть пошіві матері, полеглих зв'язців, їхні сестри, брати, діти, внуки — щоб вклонитись пам'яті тих, хто вже ніколи не переступить поріг рідного дому. Тінь скорботи падає на лице солдатської вдови. Зажурено дивимось всі ми на гранітні плити, де золотом викарбувані імена полеглих героїв — велика втрата — сотні, тисячі, мільйони сердець зупинились в огні війни. Та стихають сумні мелодії оркестрів. Урочисті, радісні, світлі змінюють їх. Бо біжать настрій усміхненим ветеранам їхні внуки, вручаючи їм найкращі квіти весни. Учасники Вахти пам'яті — Вахти миру, вийшовши на святкові вулиці і площі, складають свої рапорти про здобутки в ударній праці — з 9 квітня по 9 травня вони працювали за себе і за полеглих Героїв.

Свято на радянській землі, де тисячоголосе звучить зв'язаний монолог:

— Слава тобі, солдате-переможцю, воїне-визволителю! Вікопна слава!

День Перемоги

І тихо навколо,
І радісні лица,
Якими шляхами
О День Перемоги,
Крізь бомби пройшли
Крізь чорні пожарища,
Усе ми здолали!
Нагосний світлою
Сини і солдати
Країни, де
за правду ми бились
і праведним гнівом
Ми знали:
Повержений ворог.
не нулі співать —
...А роки пливуть
А ми виростаємо —
Наш День Перемоги —
І серце, і розум, і працю, і вірш.

І ясно у небі,
І луни пісень...
ішли ми до тебе,
о сонячний День!
і снарядні розриви,
рани та смерть.
О Дню наш щасливий,
радістю щерти!
свої Вітчизни —
ленінські зорі вгорі,
відажно і грізно,
з нас кожен горів.
єдина ми сила на світі,
всім народам Землі.
У мирній блакиті,
пташата малі.
в далечині небокраю,
вище, міцніші...
він світ зігрів
і серце, і розум, і працю, і вірш.

Н. ДОБРІН,
учасник Великої Вітчизняної війни.

У К А З
ПРЕЗІДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

ПРО НАГОРОДЖЕННЯ
ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ
тов. ШЛІФЕРА Л. Й. ОРДЕНОМ ЛЕНІНА
І ДРУГОЮ ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЛЮ
«СЕРП І МОЛОТ»

За видатні результати в розвитку сільськогосподарського виробництва, широке впровадження досягнень науково-технічного прогресу, успішне виконання планів виробництва і продажу державі продукції землеробства і тваринництва в одинадцятій п'ятирічці нагородити Героя Соціалістичної Праці голову колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Кіровоградської області тов. ШЛІФЕРА Леоніда Йосиповича орденом ЛЕНІНА І ДРУГОЮ ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЛЮ «СЕРП І МОЛОТ».

На ознаменування трудових подвигів Героя Соціалістичної Праці тов. Шліфера Л. Й. спорудити бронзовий бюст на батьківщині Героя.

Голова Президії Верховної Ради СРСР
А. ГРОМІКО.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР
Т. МЕНТЕШАШВІЛІ.

Москва, Кремль. 8 травня 1986 року.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ — ВАХТА МИРУ

Усі 7 КМК

Усі 7 КМК Олександрійського заводу «Автоштамп» достроково виконали план двох місяців першого року 12-ї п'ятирічки. А з початку травня усі вони заступили на трудову вахту пам'яті. Так,

скажімо, комсомольсько-молодіжний колектив електромонтажників - електриків (керівник О. Сорокуп, групкомсорг В. Вознюк) зарахували в склад своєї бригади комсомолку-підпільницю з Кіровоградщини Надію Черепищу.

М. ПРИСЯЖНЮК.

На пост № 1

Тут, біля пам'ятника героям громадянської та Великої Вітчизняної воєн, щоранку карбують крок школярі Кіровограда в юнацькій формі, заступаючи на комсомольсько-піонерський пост № 1. У суворому мовчанні на гранітних плитах стоять відмінники навчання, кращі з тих, що склали залік з фізичної та військово-технічної підготовки, значківці ГПО, активісти комсомольської роботи, тимурівського руху, учасники походу «Шляхами слави батьків».

Штаб поста № 1 на вулиці Героїв Сталінграда. Один зегін юнацький готується змінити своїх товаришів на варті біля обеліска. А юна-

ки і дівчата, котрі вільні від варт, збираються в кімнаті начальника штабу поста № 1 Тетяни Руденко. Вона повідомляє їм про заходи, що будуть влаштовані тут протягом тижня — зустрічі з Героями Радянського Союзу, повними кавалерами орденів Слави, вихованцями міської комсомольської організації, котрі виконували свій інтернаціональний обов'язок на афганській землі.

Безперечно, всі ті, хто заступає на пост біля пам'ятника Героям, пройнялися високим почуттям відповідальності за свої вчинки.

Перед святом Перемоги комсомольці та піонери, котрі ось уже другий рік

заступають на пост № 1 біля пам'ятника героям громадянської та Великої Вітчизняної воєн, зібралися на свій зліт. Перед ними виступили перший секретар міськомкому комсомолу Володимир Кулик, ветеран Великої Вітчизняної війни О. Т. Чибісова. На зльоті тривала розмова про вікопомний подвиг радянського воїна-визволителя, лєнінські заповіді про захист соціалістичної Вітчизни, антипатріотичних акцій «Революційний тримайте крок!».

Учасники зльоту прийняли звернення до всіх комсомольців та піонерів міста, закликавши їх гідно зустріти 70-річчя Великої Жовтня.

Сьогодні попереду

Підбито підсумки обласного соціалістичного змагання молодих доярок області, присвяченого XXVII з'їзду КПРС. Лідерство упевнено утримує Марія Коваленко, доярка колгоспу «Союз» Знаменського району. Слідом за Марією йде її землячка, торішній переможець змагання Лідія Куженко. Далі доярки розташувались щільною групою, що свідчить про загострення боротьби за «велике» молоко Присно, що в десятку кращих цього разу потрапив дояр — Ян Мазур з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району.

Отже, за підсумками чотирьох місяців попереду йдуть доярки:

Марія КОВАЛЕНКО з колгоспу «Союз» Знаменського району — наділа 2308 кілограмів молока від корови.

Лідія КУЖЕНКО з колгоспу «Союз» Знаменського району — 2067.

Ніна КОТОВА з радгоспу імені Димитрова Устимівського району — 1968.

Антоніна МАХІНО з колгоспу «Перше мая» Маловисівського району — 1967.

Юлія СТОЯН з радгоспу «Маріампільський» Петрівського району — 1833.

Лідія ДЕМЧУК з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 1828.

Галина НИЖНИК з колгоспу «Союз» Знаменського району — 1814.

Тетяна ЛІДАНЮК з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 1801.

Світлана ХИЖНЯК з колгоспу «Перше мая» Маловисівського району — 1777.

Ян МАЗУР з колгоспу «Дружба» Онуфріївського району — 1618.

Закінчено зйомки

Щойно творча група центрального телебачення з програми «Сільська година» під керівництвом лауреата Державної премії РРФСР імені братів Васильєвих Нікіта Дмитрієвич Єгоричев закінчила зйомки телевізійного фільму про діяльність центру естетичного виховання Вільшанської школи мистецтв, яку очолює відмінник культурного шефства над селом О. К. Іванов.

Незабаром телеглядачі нашої країни познайомляться з досвідом естетичного виховання школярів у районному центрі на Прибужжі.

В. ВІКТОРІВ.
Вільшанський район.

СТАЛИ ВУЛИЦІ МУЗЕЄМ

КРАСНОДОП. (Кор. РАТАУ Л. ТКАЧЕНКО). Тихими, тільки «лісохідними» стали дві вулиці міста — Садова і Північна. Вони виходять на площу «Молодої гвардії» і разом з нею за рішенням міськнаркому стануть своєрідним музеєм просто неба.

Ці вулиці — пам'ятні місця Краснодару. На Садовій жив комісар «Молодої гвардії» Олег Кошонов. Ось будинок № 6 з меморіальною дошкою на фасаді, що потопав в зелєні. В ньому у 1942—1943 роках проходили засідання штабу підпільної комсомольської організації «Молода гвардія». Північна бере початок від школи № 1 імені Горького, в якій вчилися багато молодоговардійців. На цій же вулиці і школа № 4, де навчались Сергій Тюленін, Віктор Третьяков, Любомир Шевцов, Юрій Відемовський та інші. З вікон другого поверху школи добре видно монумент «Нескорені».

КОМСОМОЛЬЦІ та молоді Толбукінського округу добилися помітних успіхів у всебічному змаганні за гідну зустріч XIII з'їзду Болгарської Компартії, а тепер, реалізуючи його рішення, роблять нормою досягнення передовиків усіх 285 молодіжних трудових колективів у промисловості та 52-х — у сільському господарстві. Добруджі. Хочеться особливо наголосити на зростаючій не тільки кількісних показників виробництва, але і якості продукції, яку виготовляють молодіжні дільниці бригади, ланки.

Є в нас на кого рівняти трудову молоді міста і села, є з кого брати приклад високої продуктивності праці. Я веду мову про 30 сталових молодіжних колективів. Вони останнім часом значно вдосконалили організацію праці, впровадили у виробництво чимало науково-технічних новинок.

Реальні результати дає організація в окрузі комсомольського шефства над якістю виробів, які йдуть на експорт у Радянський

Є свої складності в роботі з такою кількістю первинних, як у ланній організації на цукрокомбінаті — їх тринадцять. Але працювати прагнемо так, щоб цей фактор був не надою, а силою нашої діяльності.

Підприємство наше працює в умовах економічного експерименту, та в післяз'їздовський період пересвідчилися: резервів для поліпшення результативності роботи ще чимало. Особливо добре зрозуміла це бригада М. І. Шмарка зі зміни В. П. Панасенка. Цей комсомольсько-молодіжний колектив можна охарактеризувати так: першокласні виробничники. З місяця в місяць КМК визначають як правофланговий у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів підприємства. Важить висока дисципліна, аздуженість, почуття відповідальності за кінцеву мету — ті риси, які й притаманні кращим

Крокує по нашій планеті Міжнародний рік миру. Як же пропагуємо ми літературу про миролюбну зовнішню політику Радянської держави, про боротьбу за мир прогресивної світової громадськості, про участь у цій боротьбі підрастаючого покоління земної кулі?

Серед заходів колективу нашої бібліотеки — коментоване читання «Комуністи — прапороносці миру», урок солідарності «Діти різних народів, ми для миру й труда живемо», цикл бесід «Діти в боротьбі за мир» тощо.

«Рік миру крокує по планеті» — таку назву має і книжково-ілюстраційна виставка, організована в читальному залі для учнів середнього і старшого віку. На ній представлена найновіша література, матеріали з дитячої та молодіжної періодики. Про деякі матеріали цієї виставки я і хочу розповісти. «Ми — за мир!». (К.: Веселка, 1985). Це — збірка художніх і публіцистичних

ПОРИВ ДО ТВОРЧОСТІ

Союз. Це шефство найкращих колективів підприємств заводів високовольтної апаратури, «Маяк», швейного комбінату імені Добрі Орлова, фабрики «Мир», заводу нестандартної апаратури та інших. Конкретно комсомольське шефство здійснюється над випуском 73 виробів. Варто також відзначити вагомий творчий доробок молоді, зайнятої на 407 об'єктах торгівлі та побуту. Зокрема, великий їхній вклад у підвищення якості та культури обслуговування населення округу та численних туристських груп. Показово, що тут широко використовують електронно-обчислювальну техніку при груповому вивченні та прогнозуванні запитів споживачів.

Окремі слід сказати про роботу комсомольських організацій у такій важливій справі, як залучення молоді до роботи в сільському господарстві. В дні, що

П'ЯТИРІЧКА: РІК ПЕРШИЙ ТРУДУ РАДІСТЬ

з кращих. Керівництву бригади допомагають і словом, і ділом такі молоді виробничники, як Наталя Гірич, Марія Скічко та інші. Актив бригади мобілізує людей і на труд «буденний», і на роботу в умовах особливих піднесеності.

На зборах бригади у переддень 9 Травня одногласно постановили: узяти підписані соціалістичні зобов'язання і в цей день працювати з найвищою відданістю; змінити завдання неперекриті за рахунок додержання виробничої та трудової дисципліни, за рахунок роботи на заощаджених тарпакувальних матеріалах.

В. ГОРОБЕЦЬ,
секретар комітету комсомолу Олександрівського 2-го імені Петровського цукрокомбінату.

Знайомтеся: Раїса САГУН — пакувальниця цукру Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району. Рішенням бюро обкому ДКСМ України її занесено на Дошку пошани обласної комсомольської організації.

Фото В. ГРИБА.

НА ВАШУ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ЩОБ ЗЕМЛЯ НЕ ЗНАЛА ВОЄН

творів українських радянських письменників про подвиг нашого народу, який у роки Великої Вітчизняної війни відстояв свободу своєї Батьківщини, про мирну творчу працю, про боротьбу нашої країни за мир.

Крючков В. Барабан б'є тревогу. (М.: Молодая гвардія, 1984). Книга являє собою своєрідний збірний портрет підрастаючого покоління восьмидесяти років двадцятого століття. Вона присвячена юним борцям за мир — учасникам XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів. Кожна сторінка, кожне оповідання закликає до боротьби за мир і щастя майбутніх всіх дітей планети. Кілька сторінок збірки присвячені амери-

канській дівчинці Саманті Сміт.

Пам'ятай їхні імена. (М.: Молодая гвардія, 1984). Про подвиги юних патріотів можна прочитати на сторінках цієї книги. Ось деякі з них: нікарагуанці Мануель де Хесус Рів'єра і Фернандо Мендес, парагвайський хлопець Дервіс Дерліс Вільяра та юний анголець Жово Луконо. Юні борці за мир... Їхні біографії вміщуються в два-три рядки. Багато хто з них загинув заради мирного життя, чистого неба.

Не стріляйте, ми ваші діти! (М.: Детская литература, 1983). В книзі йдеться про молодіжний рух в Сполучених Штатах Америки за останню чверть XX століття. Тут вміщено

уризки з документальної прози видатних американських письменників Дж. Болдуїна, Н. Мейлера, Курта Воннегута та інших.

...Здавалося б, що може зробити один юнак чи дівчина? Але ж з окремих людей складається народ, населення цілого континенту. Тому точиться боротьба за кожного людину, за кожного підлітка, за його думки і почуття.

Книга А. Новикова «Неприступна фортеця» (К.: Веселка, 1985) дохідливо розповідає дітям про ідеологічну боротьбу в сучасному світі. Коли людина сама переконується в правильності ідей миру й прогресу, то її переконання, її духовний світ стає воістину неприступною фортецею для ідеології людоненависництва. І ніякі вітри, ніякі загрози цієї фортеці не зруйнують.

М. ВИННИК,
бібліограф обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара.

ПІОНЕРСЬКИЙ

ТЕЛЕТАЙП

ДРУЖАТЬ ДІТИ НА ПЛАНЕТІ

Призерами всесоюзного конкурсу на кращий дитячий виріб стали Оленка Петренко, Юля Гуцаленко, Віта Бабич, Оленка Манин, Світлана Давиденко, Юля Ібрагімова, Мирослава Мирозова, інші дівчатка, котрі займаються в гуртку м'якої іграшки будинку піонерів міста Марганця на Дніпропетровщині. І це одна приємна несподіванка чекала юних майстринь. Ідучи у США до ровесників на запрошення громадської організації «Діти як миротворці», Катя Личова взяла з собою найцікавіші роботи українських школярів. Частину іграшок вона вручила юним американцям, з якими познайомилася і подружилася, а сувенір «Усміхнена земля куля» піднесла президентові США Р. Рейгану, як вияв мрії дітей про мир на планеті.

«Хай ці симпатичні іграшки, зроблені вашими руками, стануть символом дружби радянських і американських дітей, нагадають дорослим, що ми всі хочемо одного — миру...» написала піонером гірницького міста Катя Личова, повернувшись з поїздки. Її лист став початком схвальної розмови про дружбу всіх дітей планети, яка відбулась у кожній піонерській організації міста. Діти відповіли московській школярці. Розповіли про себе, свої плани, про те, що роблять у своїх дружинах для зміцнення миру. А лист Каті Личової поповнив матеріали кімнати міжнародної дружби міського будинку піонерів.

С. КРАБЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

НАЗВАЛА «ЗІРНИЦЯ» ВІДВАЖНИХ

Несподіване завдання довелося розв'язувати юнацькій авдівській школі № 1 Донецької області, які вийшли на гру «Зірниця». «Бойові дії» на полі тільки починали розвиватися, коли школярі побачили у сусідньому мікрорайоні густий дим пожежі. Чітко і швидко діями майбутні солдати. Під керівництвом своїх командирів, а також педагогів вони швидко розділялись на групи: одні несли відра і драбини, інші проникли в охоплений полум'ям будинок, почали гасити вогонь, рятувати речі. Пожежники, що наспіли, завершили справу, не давши полум'ю перекинутися на сусідні будівлі.

З урахунок лінійки на часе наступний день у школі. Разом з учителями школярів, які відзначались на пожежі. — Дмитру Красину, Сергію Лазішину, Віталію Юдіну та іншим за сміливість і відвагу подякували жителі врятованих від пожежі будинків.

М. СТОЛІВОВ,
кор. РАТАУ.

спітень науково-технічної революції, підвищення економічної культури молоді. Всіма формами політичної освіти, масово-політичної роботи забезпечуємо глибоке вивчення комсомольцями та молоддю програмних документів Болгарської Комуністичної партії. Все більшого розмаху набирає робота по розв'язанню завдань естетичного виховання підрастаючого покоління.

В центрі уваги окружному ДКСМ — комсомольські набори на будівництво, котрі прискорюють спорудження житла для молодих сімей. З них 105 вже одержали нові квартири з усіма зручностями, а 407 включені до молодіжної житлової кооперації. В минулому році споруджено три нових Будинки піонерів.

Під керівництвом окружного БКП зростає організаційно-політична компетенція і авторитет се-

Иорданка КОЦЕВА,
перший секретар Товариства окружного ДКСМ.

ДО ПОДВИГУ, ДО СЛАВИ!

ПРАПОРНОСЕЦЬ

У дні великих асенародних свят Іван Матвійович Дідур завжди крокує центральною вулицею Ульяновки в колоні ветеранів війни чи в шерензі прапороносців. Він несе знамено майже через усе місто. А там, біля обеліска воїнам-визволителям, переважає його юнацьке, якого призивають до лав Радянської Армії:

— Тримай його міцно, юначе! Щоб з доброю славою пройти через усе життя.

А це вже запрошують його на урок мужності в Ульяновську СШ № 1. Допризовник Олег Кучеровський задивляється на його нагороду — ордени Червоної Зірки, медаль «За бойові заслуги».

— За який подвиг то вам? — перепитує юнак колишнього гармаша. — Скільки ви знищили їх, фашистів?

Ветеран примружує очі, ласкаво дивиться на школяра, стиснено мовить:

— Це за тисячі кілометрів, якими пройшли ми і не дали фашистській погані по-неволити наш народ, загартувати землю нашу. І будеш визволити, Відень.

І не думав я під час тих боїв про те, як би побільше перебіти німецьких солдатів, а про те, щоб вони нарешті одумалися, припинили вогонь, щоб скінчилась війна — аби залишилися живими мої бойові друзі. Не здавався ворог — ми його знищували. І дійшли до Берліна...

Про себе Іван Матвійович говорить дуже коротко, а ось про інших своїх ровесників він би розповідав не один урок. Сумно йому, скорботно — не повернувся в рідне Лозувате сер-

жант Архип Маніта, потовривши на берлінській вулиці подвиг Олександра Матросова. Не став на поріг рідного дому старший лейтенант Михайло Ковбущенко. Аж через багато літ після опублікування листа його доньки в «Комсомольской правде» однопольчанин з Лебедина Леонід Венжега написав Валентині Михайлівні в Ульяновку:

«...24 квітня Михайло о 4 годині розчищав вогнем своїх гармат шлях нашій піхоті, а потім, коли піхота прорвалася, він відкрив вогонь по рейхстагу. Німці намацали наші батареї і відкрили вогонь з гармат і мінометів. У цю мить я був на спостережному пункті. Радом перервався зв'язок з батареєю. Генерал послав мене вяснити становище. Коли я прибіг, Михайла уже несли на палатці в укритті. Я зрозумів у чому справа...»

В очах ветерана світло радості — він згадує про тих, хто повернувся з війни. От хоча б сержант Микола Русавський, який стояв у почесній варті в Карлсхорсті, де підписувався акт про капітуляцію гітлерівців. Повернувся він з бойовими нагородами, щоб стати хліборобом, Героєм праці, очолити одну з передових господарств Ульяновського району — колгосп імені Карла Маркса.

Повернувся однопольчанин Архипа Маніти Григорій Бондаренко, щоб розказати матері Героя про подвиг її сина.

Повертався на рідну землю і він, гармаш Іван Дідур. Щоб 24 червня 1945-го взяти участь у Параді Перемоги на Красній площі. Він бачив маршала Жукова і роз-

відника Мелітона Кантарію, який піднімав наше червоне знамено над рейхстагом.

Через сорок літ разом з Героями Радянського Союзу Г. В. Балицьким, А. К. Цимбалом, повними кавалерами ордена Слави Я. І. Чупіним та В. І. Суворовим економіст Ульяновського райвузла зв'язку І. М. Дідур вирушає з Кіровограда в Москву — знову на парад Перемоги. Він побачив легендарного Кантарію і посилає фронтовиків, які передавали знамена Перемоги воїнам Радянської Армії, які сьогодні стоять на варті миру.

Закінчувався урок мужності. Іван Матвійович згадав червень 1945-го — як фашистські штандарти падали на брук Красної площі. Разом зі старшокласниками він підійшов до експозиції «Вони вчилися в нашій школі». Був спогляд про партизанську зв'язку Валентину Шевченко, ім'я якої нині носить піонерська дружина десятирічки.

— Це теж — подвиг — не скоритися ворогові, який тебе катує.

Учасник двох парадів на Красній площі йшов до обеліска воїнам-визволителям. В його руках — червоне знамено. Передаючи його допризовнику Олегу Курчевському, Іван Матвійович мовив комсомольцям і піонерам:

— Живіть чесно, діти!

...Очі прапороносця світилися добротою і ласкою. Не віриться, що він, ветеран, міг бути гніаним і суворим, коли пробивав вогненні брами ворожих фортець. Тоді він був нещадний і нехитий. Щоб сьогодні було сонячно на нашій оновленій землі.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Сьогодні він з внуком Сергієм вийде на святкову вулицю міста. 41 мирну весну зустрічає Микола Олександрович МАРКІВЕЦЬ — учасник Великої Вітчизняної війни, ветеран праці. Поряд з бойовими орденами і медалями на лавці піднята виблискують і нагороди за працю. Ажне понад двадцять років Микола Олександрович працює в обласному оптово-виробничому об'єднанні аптекору-правління. Користується повагою в колективі. Об'єднання, яке він очолює, з року в рік перевищує виробничі завдання. Його портрет — на дошці пошани обласного управління. Наставник молоді. Тривалий час М. О. Марківцев був пропагандистом школи комсомольського політвипісання, агітатором.

...Юнаком Микола Олександрович разом з батьком добровольцем пішов на фронт. У кривавих боях з німцями — фашистськими загартівниками на очах у си-на загинув батько. А за пролоніт мужність і героїзм у неповні 18 років М. О. Марківцев був нагороджений орденом Червоної Зірки.

...Давно відгрімилі лихоліття війни. І посилий ветеран своєю ударною працею на ниві охорони здоров'я утверджує мирне, щасливе життя, особистим прикладом виховує молоде покоління.

Фото В. ГРИБА.

КОМАНДИР ПОЛКУ

Серед імен визволителів с. Верблужки (тепер Погребняківке) Новгородківського району ім'я Героя Радянського Союзу Івана Половця значиться одним із перших. Найвищу нагороду йому вручено за уміле керівництво військами і виведення їх з ворожого оточення.

Нині червоні слідопити Погребняківської десятирічки оформляють численні альбоми про подвиги визволителів села. В музейній кімнаті сільського будинку культури зберігаються спогади ветеранів Великої Вітчизняної. З Алма-Ати написав О. Кулаков, повідомивши, зокрема, що Івана Кузьмовича не стало в червні минулого року — він помер на 77-му році життя в Калінінграді.

На початку 1943 року після поранення командира І. К. Половця командував 42-м гвардійським полком 13-ї стрілецької дивізії на правому березі Дніпра. 28 жовтня полк одержав завдання прорвати лінію оборони противника в районі села Чечелівки Петрівського району і вийти на рубіж Верблужки, перерізати залізницю Знаменка — Крипів Ріг. Долаючи опір противника, полк під командуванням гвардії майора Половця виконав бойове завдання. Але в ніч на 29 жовтня і ранком цього дня противник, з метою попередження дальшого прориву, сконцентрував до 100 танків та бронемашин і при підтримці масованих нальотів авіації, завдав удару по правому флангу дивізії, відрізав від основних сил 42-й полк і 2-й батальйон 39-го полку. Протягом дня оточений полк відбивав запеклі атаки фа-

шистів. Було поставлене завдання вийти з оточення на попередній рубіж оборони.

Живлення рації закінчилося, зв'язок був перерваний. На кінець дня і боеприпасів залишалося мало. Та завдяки сміливим і енергійним діям І. К. Половця полк зумів виконати і це завдання.

Командир об'єднав всі підрозділи відрізаних частин і віддав наказ битися до останнього, але прапор полку зберегти.

Особовий склад з піднесенням виконував накази командира. Його сила волі, впевненість і особиста мужність здементували сточення воїнів. Вночі 30 жовтня вони, згідно одержаного раніше наказу, вступили на південь і на світанку вийшли в район Новомосковське — Порфирівка. Тут полк був зустрінутий танками ворога. Відбиваючи танкові ата-

ки, воїни протримались до темряви.

В ніч на 31 жовтня гвардійці прорвали лінію оборони ворога і з'єдналися з своїми передовими частинами. Стійкий, вольовий і безстрашний командир гвардії майор Половцев забезпечив повне збереження матеріальної частини, озброєння, обозу, вивезення всіх поранених. Три безсонні доби гвардійці провели в жорстоких боях, перенесли всі труднощі, але прапор полку пропесел, як святе, крізь усі випробування. Коли не стало боеприпасів, використували трофейну зброю, і противник зазнав немалих втрат. Гвардійці захопили полонених з оперативними документами.

Золота зірка Героя Радянського Союзу, три ордени Леніна, два ордени Червоного Прапора, орден Олександра Невського, Вітчизняної війни I ступеня, Червоної Зірки і багато бойових медалей прикрашали груди відважного командира. Після кількох поранень він був увільнений в запас у званні підполковника, жив і працював в м. Калінінграді, проводив велику роботу по військовому-патріотичному вихованню молоді.

Я певен, що імена таких людей, як І. К. Половцев, ніколи не зітруться з пам'яті жителів району, за визволення якого він героїчно бився з ворогом.

О. КУЛАКОВ, ветеран Великої Вітчизняної війни, підполковник у відставці.

Нагорода знайшла комсорга

СОТНІ кілометрів фронтових доріг пройшов комсорг 2-го стрілецького батальйону 1002-го полку 305-ї стрілецької дивізії старшина Ігор Красовський. Йому доводилося брати участь у боях, вправляючи від гітлерівських окупантів міста і села рідної Вітчизни та країн Європи.

На все життя вкарбувалися в пам'яті фронтовика жорстокі, проповолитні бої в Карпатах, де наші війська штурмували Дуклянський перевал, посилюючи на допомогу повсталим словакам.

Під час визволення словацького населеного пункту Колитова батальйон потрапив в оточення. Три доби радянські патріоти відбивали шалені атаки озброєних фашистів, що намагалися будь-якою ціною знищити наших бійців.

Хоробро билися піхотинці, та сили були не рівні. Під час чергової атаки фашистів було поранено командира батальйону майора Кисляка. Стікаючи кров'ю, він сказав:

— Комсорг, наказую тобі вивести батальйон з оточення!

— Бєть, вивести батальйон з оточення!

Під прикриттям ночі радянські воїни пішли в рішучу атаку. Зім'явши фашистів, вони прорвали кільце оточення.

За подвиг, звершений на словацькій землі, командувачи представили комсорга до нагороди. Та отри-

мати її Красовському тоді не пощастило: під час виходу із оточення комсорга вдруге за війну було поранено. І знову потяглися довгі дні і ночі госпітального життя.

Заликувавши рани, старшина Ігор Красовський потрапив в іншу частину. Він брав участь у визволенні від фашизму Угорщини, Австрії, Чехословаччини, закінчивши війну в Златій Празі.

Батьківщина-мати відзначила ратні подвиги свого сина кількома орденами і медалями Радянського Союзу.

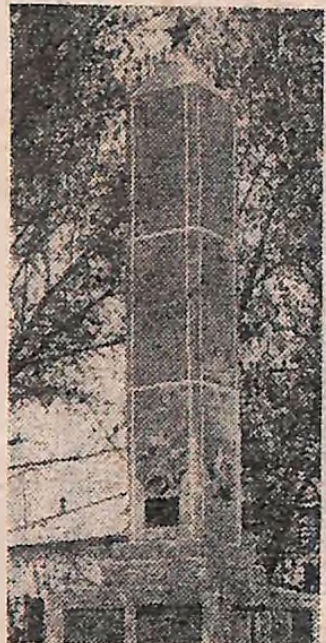
По війні фронтовиків доводилося брати участь в операціях по ліквідації банд ОУН на території Дрогобицької та Львівської областей.

Звільнившись у запас, фронтовик понад 30 років працював техніком-картографом в геологічних партиях країни. Нині Ігор Михайлович Красовський живе у місті Світловодську. І хоча йому вже давно можна йти на заслужений відпочинок, та фронтовик і досі трудиться у позавідомчій охороні.

Ігор Михайлович вважає своїм обов'язком розповісти молоді про бой-походи, про мужність, героїзм і відвагу своїх бойових побратимів у боротьбі з німецько-фашистськими загартівниками.

Днями військовий комісар Світловодського об'єднаного міського військомату І. С. Костюшко вручив Ігорю Михайловичу Красовському орден Вітчизняної війни другого ступеня. Нагорода знайшла комсорга більше, ніж через 41 рік після подвигу, звершеного воїном на словацькій землі восени 1944 року.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, учасник Великої Вітчизняної війни.

Пам'ятник воїнам-визволителям у селі Аджамці Кіровоградського району.

Фото В. ГРИБА.

І дублер почав діяти...

Михайло Івановичу Сергієнку, який народився за чотири роки до початку двадцятого століття, довелося побачити й перемити на своєму плу чимало. Син хлібороба-бідняка, він з 14 років допомагав батькові, який на той час працював візником, перевозити пасажирів від станції до на-колюшних сіл. 18-річний юнаком працював телеграфістом на багатьох станціях від Одеси до Єлисаветграда.

Почалася Велика Вітчизняна. М. І. Сергієнка примусили працювати на залізницях. Він — дублер начальника станції, німця Штайнберга. І ось тут, позбавлений будь-яких зв'язків з підпільними помічниками, Михайло Іванович вирішив провести диверсію власноруч, взявши в помічників земляка-зв'язника дистанції колії Кузьму Яна-

вича Рибак, який теж поривався до рішучої боротьби із загартівниками.

Якось беззвучної ночі 1942 року на першій колії сформувався ешелон з на-грабленим майном для відправлення у Німеччину. Михайло Іванович ще раніше помітив, що відстань між колісними парами німецьких вагонів більша, ніж у наших вітчизняних. «Це можна чудово використати на стрілах», — подумав М. І. Сергієно і чекав слушного моменту. Цього разу поїзд стояв на першій колії з виходом на другу через стрілку. Саме ця стрілка знаходилась посередній колісних пар вагона, і її можна було перевернути без зусиль. За встановленим фашистами порядком, перед відправленням німецько-машинист разом з начальником станції перевіряв весь состав з

хвоста до голови поїзда. Ось і цього разу німецький машинист Сергієно: пішли, мовляв, і вони пройшли вдовж ешелона... «Все в порядку», — машинист махнув рукою і поліз на паровоз. А перед цим Михайло Іванович домовився з Кузьмою Рибак: «Як тільки ми з машинистом пройдемо мимо стрілки до паровоза і той дасть сигнал на відправлення, хутко перевернемо стрілку на першій». Той все зрозумів. Пролунав свисток, потяг рушив, набираючи шід. Передній частини ешелона йшла по рейках, інша — вагони з 10 — зійшла на шпалі, обірвалася зміщення, вагони пішли арозіт, перевернувшись...

У умовах воєнного часу ця диверсія не могла пройти безкарно. Вранці в Новоукирнуку прибули німецькі спеціалісти-заліз-

ничники, гестапівці. Відразу ж зацікавили Сергієнка, але він зумів довести свою непричетність до аварії (був же разом з машинистом!) і переніс на німецьке начальство в тому, що ніхто з чергових залізничників не має ніякого відношення до цього. Технічні спеціалісти, бажаючи переконалися, що хтось міг перевернути стрілку під вагоном, провели експеримент і побачили, що так воно і є насправді. Михайло Іванович відбився штрафом.

...Це сталося майже за рік до встановлення ним зв'язків з розвідниками 4-го Українського фронту Лізою Абаловою і Шурою Новиковою-Поліновіною, які діли в Новоукирнуку до звільнення міста в березні 1944-го.

О. ЖАНТАЛАЙ, член міського штабу ветеранів війни. м. Новоукраїнка.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Стрибок до людини

На екранах області демонструється нова стрічна кіностудія імені О. П. Довженка «Стрибок».

Сергію Миколайовичу Кустовському, лікарю-педіатру, якого дуже органічно зіграв Родіон Нахпетов, волею випадку доля підносить можливість подорожі. За полярним походом, у бухті Туманній, може загинути від тяжкої хвороби дитина. Можливість прийому літанка або ескадрильї в бухті виключена. Криголам зможе пробитися крізь льодову перемичку тільки через 48 годин. Виникає ідея стрибка з парашутом. І потрібен не просто висококваліфікований дитячий лікар, а майстер з тяжких стрибків.

Не відразу зважується Сергій Кустовський на стрибок, але ж зважується. І тим гостріше сприймається цей вчинок, коли ми дізнаємося, що до цього він навіть не мав, як користуватися парашутом. Його переплутали з братом-розрядником, що мав ті ж ініціали... І це не крок до визнання за подвиг, не крок відчаю у скрутних для героя обставинах, не «донкіхотство». Це крок до хворої страждальної людини, під яким розуміються і добросердя, і лікарський обов'язок, і гостра необхідність боротьби за життя людини.

Лейтмотив фільму — ві-

ра в добро, віра в милосердя, віра в людину. Фільм «Стрибок» показав, що «у житті завжди є місце подвигу». Місце є, та не кожен має мужність здійснити його. Бойться, не хоче, «не вигідно», йому

все одно... У фільмі байдужості, соціальної інертності закономірно протиставляється громадянська мужність. Лікер-педіатр Кустовський і майор-десантник Климашин (актор Сергій Ніконенко) розуміють її однаково.

І тут слід згадати автора сценарію, тому що Юрій Візбор — людина в мистецтві яскрава, багатогранна. Журналіст, драматург, гірськолижник, радист, сценарист, актор, альпініст, бард — він сприймав світ небайдужими очима художника, людини з гарним серцем. «Життєстверджує, мужній, чарівний його талант знаходив і мав численну і вдячну аудиторію. Він любив сильних, мужніх і добрих і сам був мужнім і добрим у своєму мистецтві. Він цурався гучних фраз та удивної багатозначності», —

сказав про Візбора Булат Окуджава. І саме такою постаттю перед нами особа автора сценарію після перекладу на офіційну «Стрибок».

Драматургічне ядро фільму овіяне романтикою, якої нам зраз так не вистачає, — романтикою подвигу. Але це не випадковість. Тим, хто скаже: «Все це — неправда. Навіщо ж тоді потрібне таке мистецтво?», хочу відповісти: «Ось для того і потрібне: протирати віконця, які ведуть у світ, надати всьому, що ми бачимо щодня і до чого нібито вже придивилися, неповторності і свіжості, повертати нам зношений повсякденністю світ, очищеним від неї і оновленим».

У фільмі зайнята велика кількість відомих акторів (А. Ліванов, С. Немолов, В. Самойлов, О. Лазарев, М. Гринько, В. Смирнітський та інші), що мають невеликі або епізодичні ролі. От саме в них помітні схематизм і плакатність. Проте на це не одразу звертаєш увагу, захоплений незвичайними подіями, що розгортаються на екрані. Та з-під цієї казковості проривається багато наболілих питань сучасності: невміння порозумітися в сім'ї, відвертість і фальш у стосунках між друзями і незнайомими людьми, агресивне нахальство «мертвих душ» та суворая неспроможність сучасних «ініціаторів», необхідність усвідомлення свого професійного та громадянського обов'язку.

Л. РОМАНОВ.

ФІНАЛ — НА СТАДІОНІ «ПЕРЕМОГА»

На новозбудованому стадіоні «Перемога» в Долинському відбувся фінальний турнір з футболу за програмою першої літньої спартакіади «Здоров'я» серед колективів фізкультури обласного промислу на приз Героя Радянського Союзу Валерія Гринченка.

У півфіналі команда «Цукровик» (Ульяновка) з рахунком 1:0 завдала поразки футболістам «Тяжину» (Олександрівка), в місцеву команду «Колос» впевнено перемогла граючи новоміргородського «Колоса» — 5:0.

Вирішальний матч закінчився на користь футболістів колгоспу «Дружба» Долинського району, які з рахунком 2:0 виграли у команди «Цукровик». Долинчанам вручено переможний кубок обласної ради «Колоса», пам'ятні призи. Вони здобули право захищати спортивну честь обласного промислу на першості Держагропрому України, що відбудеться 10—11 травня в селищі Чкалове, Дніпропетровської області.

В зустрічі за третє місце олександрівський «Тяжину» у впертій боротьбі з рахунком 3:2 подолав опір «Колоса» з Новоміргорода.

ГУМОРЕСКА

БОЛІЛЬНИЦЯ

Ні, ні, я далі так не можу. Ну що ж це робиться? Напевне, на телебаченні працюють одні болільники. Розсудіть самі. В середу: європейські кубки з футболу від сьомої до дванадцятої години ввечері по всіх трьох програмах. В четвер: по першій — баскетбол, по другій — бокс, по третій — журнал «Старт». В п'ятницю цілий вечір хокей.

І так щодня, щовечора... Я вже на зубок знаю правила всіх змагань. Узнаю відомих і маловідомих спортсменів в обличчя і можу безпомилково про кожного сказати як його ім'я та по батькові, ким працює, або де вчиться його жінка, вагу, розмір взуття. А ще всілякі дрібниці, як-от, коли, де ким і який результат був показаний, та на якій хвилині, наприклад, Беланов

забив м'яч у ворота «Спартак»...

Голова від перевтоми крутиться. Вночі кошмари сняться і я прокидаюся з криками «Суддю на мило!» або «Шайбу, шайбу!».

Ні, як не умовляй, а сьогодні не побачиш своїх білоголубих. Я переключу на п'ятий канал і дивитимусь детектив.

Користуючись тим, що мамі немає вдома, заплакала дружина. Сьогодні хай буде по-твоєму, дивися, а я піду до суддів на хокей. Але не забувай, що мама через три дні приїде.

Дружина, підперезавши своє кімоно, взувши крошки, пішла до Остапенків. А я залишився біля телевізора, думаючи про те, брати чи не брати на роботу відпустку на ці дні. Нарешті відпочину!

Володимир ХАЛЯВА, м. Кіровоград.

«МУЛЬТИКИ» — СПРАВА СЕРЬОЗНА

У чарівну країну мультиплікації запросили своїх товаришів по навчанню кіноматори Харківського політехнічного інституту імені В. І. Леніна. У палаці студентів вузу відбувся фестиваль мальованих кінострічок, створених у тушній студії.

При створенні фільмів знайшла роботу і для ЕОМ. У кінострічці «Ал-бучна істна», яка викриває небезпечну хворобу «речизму», було намальовано лише кінострічку фазу

руху персонажів, а всі проміжні малюнки видавав комп'ютер.

Такі знахідки студенти використовують також при створенні документальних і навчальних аматорських картин.

(ПАТАУ).

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 13 травня ц. р.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

— Запам'ятай, Петренко, ти мене вчили жити не буди! — гнівно говорила Зінуля, з недоволенням дивлячись на самовдоволеного шофера.

Юрій Ігоревич Дзбановському щось не подобалося в імпровізації виконавця, і він, зупиняючи репетицію, терпляче пояснював дівчині, що від неї вимагається. «Зрозумій, Зінуля, від тебе не тільки свої інтереси. І будуть вмовляти, лаяти, переконувати, але вона не поступиться». Роль Зінулі, «молодшої сестри» бригадира Потапова у виставі за п'єсою О. Гельмана «Зінуля», репетиції якої проходили на сцені самодіяльного народного театру будинку культури шахти «Світлопільська», грає олександрівська десятикласниця Валерія Гринцак. Це перша важлива роль дівчини на са-

мій вистав, між іншим, у 1981 році після прем'єри вистави «Голубі олені» О. Коломійця) включав до свого репертуару твори класичної української і російської, а також сучасної радянської драматургії, зокрема, виставу «Невільник», що присвячувалась 150-річчю від дня народження Великого Кобзаря: «Лісову пісню» Л. Українки, «Народжені часом» («Серця повинні горіти») Л. Митрофанова, «Думи про Британку» Ю. Яновського, «Платона Кречета», «В степях України» О. Корнійчука тощо. Були в репертуарі і твори зарубіжних авторів («Підступність і любов») Ф. Шіллера, «Овід» за Е.-Ж. Вольном.

Розповідаючи про народний театр шахтарів, не можна не згадати про його дружбу з українським драматургом О. Левадою.

ТВОРЧИСТЬ

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКІ ВЕЧОРИ

модіальній сцені і, зрозуміло, Валерія хвилюється, дослухаючись зауважень не тільки режисера, а й свого партнера, «ветерана» самодіяльної сцени В. П. Нагорного, викладача профтехучилища, який грає у виставі роль безчесного Петренка. «Чому саме п'єсу «Зінуля» включили до свого репертуару олександрівські аматори?». Говорить режисер театру заступник директора теплоелектростанції № 3 Ю. І. Дзбановський:

— Ну, звичайно, тому, що п'єса Гельмана нас зацікавила своєю гострою, злободенною проблематикою. Взагалі драматург у всіх своїх п'єсах привертає увагу насамперед соціальною, актуальною проблем. Але не останню роль у нашому виборі, якшо говорити відверто, зіграло те, що у п'єсі багато молоді. А мені зараз треба зайняти молодь.

Аматори... В місті, де немає професійного театру, народному лишається особлива роль. Олександрівці люблять свій театр. На його прем'єри збирається «весь Олександрів».

Трохи історії. В листопаді 1957 року в будинку культури Байдаківського вулгарозрізу (нині будинок культури райенергоуправління) зібрався колектив театральних мистецтв. А через два роки на першій театральній весні, що проходила в обласному центрі, олександрівці показали виставу «Макар Діброва» О. Корнійчука і отримали диплом. Звідтоді олександрівські культурні мистецтва — постійні учасники театральних весні і неодноразово відзначалися на цих оглядах. А в рік 40-річчя Великої Перемоги колектив став лауреатом всесоюзного огляду самодіяльної творчості, присвяченого знаменній даті. Театр отримав диплом і медаль конкурсу. Таким же медальом нагороджені 10 найактивніших учасників колективу.

Пародійний театр (народ-

ного п'єси — «Фауст і смерть», «Гроза над Гаванью» ставилися в театрі. Дружні стосунки з драматургом, який був в Олександрії на прем'єрі своєї п'єси, підтримуються листовою і потрібні вони, певно, і театру, і самому драматургу.

Чесність, людяність — якості, які характеризують справжню людину і тому не можна стояти осторонь, коли їх тончить, коли під маскою правдолюбства криються нещирість, підступність. Ось чому привернула увагу олександрівців п'єса за повістю Б. Васильєва «Не стріляйте в білих лебедів». До речі, за стародавньою міфологією слов'ян білий лебідь — птах-тотем, і близькості його заборонялось протягом віків. Але чому ж не забороняється поблизькості до людини все те краще, що так закладено в її вікахми страждань і боротьби? Проти шовінізму і безкритичності боровся Єгор Полупан, герой твору Б. Васильєва. Тепер боротьбу за справедливість веде Зінуля, героїня вистави, репетиції якої проходять на сцені будинку культури шахти «Світлопільська» олександрівськими вечорами. Під час театральної весні в травні 1986 року виставу «Зінуля» зможуть подивитися і кіровоградці.

Хотілось би згадати тут учасників колективу, тих, хто майже щовечора приходить у будинок культури — С. Воробйову, Н. Таранець, Є. Духно, В. Паноту. У них різні спеціальності, різні обов'язки. Наприклад, Надя Таранець — учителька, а Віталій Панота — інженер відділу головного механіка. До речі, останній цікаво зіграв роль Туттишкіна у п'єсі М. Варфоломєєва «Святий і грішний», Мультика у «Вечорі».

В. ЛЕВЧОКО, спеціаліст «Молодого комунара», м. Олександрія.

У лісі.

Фотостудія В. ГРИБА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 02061.

Обсяг 0,5 друку арк.

Індекс С1103.

Зам. № 251. Тираж 63 400.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів та масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гнічки, 2.